

BEROEPSGEHEIM

Maarten
Inghels

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **GAEA SCHOETERS**

Maarten Inghels

Kent u van: zijn dichtbundel 'Waakzaam' en zijn debuutroman 'De handel in emotionele goederen'.

Makkelijk is schrijven nooit; het is altijd een boksmatch tegen je scherm of tegen de woorden op papier. Misschien luister ik daarom zo graag naar muziek tijdens het schrijven. Dat zweept mij op. Zeker tijdens het schrijven

van gedichten. Zonder nog echt naar de tekst te luisteren, ga ik op in de *flow* van de woorden, in het ritme. Bij elk boek zoek ik een beetje naar de juiste toon of het gepaste nummer. Toen ik *Waakzaam* schreef, een vrij harde bundel met veel lelijkheid erin, heb ik heel veel naar hiphop geluisterd. In de hoop dat mijn poëzie er even hard op inhakt als die muziek. Dat elk woord een vuistslag is.

Eigenlijk had de cover van dat boek uit schuurpapier gemaakt moeten zijn, zodat het pijn deed bij het lezen, en zodat de bundel, als je hem wegzette, de andere boeken in de kast zou beschadigen. Dat soort impact zocht ik.

Hiphop is vaak erg ruw en hard, er zitten massa's lelijke woorden in, woorden die je normaal nooit in een gedicht zou vinden. Toch is het geheel prachtig. Goeie hiphop is even lelijk als mooi. Maar schoonheid is voor mij niet per se van belang.

Daarom zat in *Waakzaam* bijvoorbeeld ook een slogan van het Vlaams Belang: 'Waar is mijn pensioen? In de pocket van Mohammed.' Een vreselijk lelijke zin is dat, maar die wilde ik er toch insmokkelen. En voor het scheldwoordengedicht heb ik de woorden bijengesproken op internetfora, in 'reactievakjes' en onder YouTube-filmpjes. Ik wilde echt die straattaal laten weerklinken. Zoals ze ook in hiphop zit.

De pauzeknop moet wel erg dichtbij zijn, want ik lees mezelf altijd voor wat ik geschreven heb, en dan moet het doodstil zijn in de schrijverskamer. Dan moet ik mijn eigen ritme kunnen horen, en niets anders dan dat.

Hiphop helpt mij om in de *flow* te komen, het eerste uurtje van de dag, en om alles los te werken in mijn geheugen en in mijn brein. Zodat de eerste gulf eruit komt, ook al is die niet goed. Daarna begint het schaven, schuiven, schrappen en uitschrijven; daarbij moet het stil zijn, want dat is precisiewerk. Maar de ruwbouw van een tekst zetten, gaat prima met de juiste muziek. Voor *Waakzaam* was dat Scroobius Pip.

Ik heb Pip voor het eerst gehoord in het Felixpakhuis, met Dan le sac als dj; hij deed zijn mond open en blies mij totaal omver. 'Introduction' is het openingsnummer van zijn soloplaat; het is zowel muzikaal als tekstueel onwaarschijnlijk sterk.

Ook de clip is geweldig; Pip zit voor de camera, in een container, en de eerste minuut van dat nummer knipt hij zijn baard af en scheert zijn haar kort. Dat kun je maar één keer doen, dat moest dus meteen goed zijn. Je moet het maar durven: zo krachtadig en baldadig zijn tegelijk.

Bovendien is die Osama-baard Pips handelsmerk; die afknippen is echt een statement. Het is hem ernst. En dat hij het zo hard meent, is voor mij het belangrijkste aan dit nummer. Het is de hoofdzaak bij alle schrijven: je moet het menen. Echt menen.